

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 69/13

Luksemburg, 30 maja 2013 r.

Wyrok w sprawie C-168/13 PPU
Jeremy F. / Premier ministre

Prawo Unii nie stoi na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie wprowadziły środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym od orzeczenia rozszerzającego skutki europejskiego nakazu aresztowania

Wymaga ono jednak, jeżeli państwa członkowskie decydują się na wprowadzenie takiego środka zaskarżenia, by orzeczenie o rozszerzeniu zapadło w terminie przewidzianym w przepisach Unii dotyczących europejskiego nakazu aresztowania

Decyzja ramowa dotycząca europejskiego nakazu aresztowania¹ ma na celu uproszczenie i przyspieszenie przekazywania między państwami członkowskimi osób poszukiwanych w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności. Państwa członkowskie powinny zatem przestrzegać pewnych terminów, przy czym prawomocne orzeczenie o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania powinno być co do zasady wydane w terminie 60 dni, licząc od dnia aresztowania osoby poszukiwanej².

W niniejszej sprawie Crown court at Maidstone (sąd karny w Maidstone, Zjednoczone Królestwo) wydał w dniu 25 września 2012 r. europejski nakaz aresztowania przeciwko Jeremiu F., obywatelowi brytyjskiemu, w ramach prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego za czyny popełnione w Zjednoczonym Królestwie, które w prawie angielskim mogły być zakwalifikowane jako uprowadzenie dziecka. Za przestępstwo to grozi kara do siedmiu lat pozbawienia wolności.

Po zatrzymaniu we Francji w dniu 28 września 2012 r. J.F. wyraźnie oświadczył przed cour d'appel de Bordeaux (sądem apelacyjnym w Bordeaux), że zgadza się na przekazanie organom sądowym zjednoczonego Królestwa, nie rezygnując jednak z zasady specjalności, zgodnie z którą osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, nie może być ścigana, sądzona ani pozbawiona wolności za przestępstwa popełnione przed jej wydaniem, inne niż te, które uzasadniały to przekazanie.

Orzeczeniem z dnia 4 października 2012 r. chambre d'instruction (izba śledcza) cour d'appel de Bordeaux zarządziła przekazanie J.F. sądowym organom brytyjskim w celu przeprowadzenia postępowania karnego, którego dotyczył nakaz. J.F. został przekazany w dniu 10 października 2012 r. i od tego czasu pozostaje pozbawiony wolności w Zjednoczonym Królestwie.

W dniu 22 października 2012 r. prokurator przy cour d'appel de Bordeaux otrzymał wniosek sądowych organów brytyjskich o uzyskanie zgody izby śledczej sądu francuskiego na ściganie J.F. za czyny popełnione w Zjednoczonym Królestwie przed jego przekazaniem, mogące stanowić przestępstwo inne niż to, które uzasadniało przekazanie. Po rozprawie w dniu 18 grudnia 2012 r. izba śledcza cour d'appel de Bordeaux zdecydowała, orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2013 r., wyrazić zgodę na rozszerzenie przekazania dla potrzeb nowego postępowania przeciwko J.F.

¹ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz.u. L 190, s. 1) w brzmieniu zmienionym decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 81, s. 24)

² Artykuł. 17 ust. 3 ww. decyzji ramowej.

obejmującego czynności seksualne na szkodę osoby w wieku poniżej 16 lat, które to czyny zostały popełnione w okresie od 1 lipca do 20 września 2012 r.

Od orzeczenia z dnia 15 stycznia 2013 r. J.F. odwołał się do cour de Cassation (trybunału kasacyjnego), który z kolei zwrócił się do Conseil constitutionnel (rady konstytucyjnej) z priorytetowym pytaniem o zgodność z konstytucją (PPZK) dotyczącym prawa francuskiego³. Francuski kodeks postępowania karnego przewiduje bowiem, że po przekazaniu osoby do innego państwa członkowskiego na podstawie europejskiego nakazu aresztowania izba śledcza wydaje w terminie 30 dni orzeczenie, od którego „odwołanie nie przysługuje”, m.in. w przedmiocie wniosku rozszerzenie skutków tego nakazu na inne przestępstwa. Powstaje pytanie, czy decyzja ramowa pozwala na taki brak możliwości zaskarżenia do sądu orzeczenia organu sądowego. Do Conseil constitutionnel zwrócono się z pytaniem, czy francuska ustawa o postępowaniu karnym, która przewiduje, że od orzeczenia izby śledczej „odwołanie nie przysługuje”, nie narusza prawa do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem oraz zasady równości przed sądem. Jednak gdyby decyzję ramową należało interpretować w ten sposób, że z takiego czy innego powodu wyklucza ona możliwość takiego zaskarżenia, na przykład dlatego, że jego wprowadzenie byłoby niezgodne z przewidzianymi w niej bezwzględными terminami, Conseil constitutionnel powinna dać pierwszeństwo prawu Unii i nie uznać ewentualnego prawa do wniesienia środka zaskarżenia wypływającego z zasad rangi konstytucyjnej we Francji. W ten sposób orzeczenie Conseil constitutionnel byłoby zgodne ze stanowiskiem Trybunału wyrażonym w wyroku w sprawie *Melloni*⁴

W tym właśnie kontekście Conseil constitutionnel postanowił po raz pierwszy od czasu powstania zwrócić się do Trybunału sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym.

Na wniosek Conseil constitutionnel Trybunał postanowił rozpoznać niniejszą sprawą w trybie pilnym⁵, w szczególności z powodu faktu, że J.F. jest pozbawiony wolności.

W dzisiejszym wyroku Trybunał po pierwsze odpowiedział, że **decyzja ramowa nie reguluje możliwości wprowadzenia przez państwa członkowskie środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym wobec orzeczeń dotyczących europejskiego nakazu aresztowania**. Jednak brak takiej regulacji nie oznacza, że decyzja ramowa zabrania im wprowadzenia takiego środka lub że nakazuje im jego wprowadzenie.

W tej kwestii Trybunał przypomniał, że już sama decyzja ramowa przewiduje procedurę zgodną z wymogami Karty, mającą na celu zapewnienie prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu⁶, niezależnie od szczegółowych sposobów jej wdrożenia przez państwa członkowskie.

I tak orzeczenia dotyczące wykonania europejskiego nakazu aresztowania powinny podlegać wystarczającym kontrolom, gdyż cała procedura przekazywania osób jest przeprowadzana pod kontrolą sądową, z poszanowaniem praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych, uznanych w prawie Unii i odzwierciedlonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Ponadto Trybunał przypomina, że nawet w ramach postępowania karnego obejmującego istotę sprawy, które leży poza zakresem prawa Unii, państwa członkowskie nadal podlegają obowiązkowi przestrzegania praw podstawowych uznanych w EKPC lub w prawie krajowym, przy czym taki obowiązek wzmacnia stopień wzajemnego zaufania między tymi państwami i zasadę wzajemnego uznawania, na której opiera się mechanizm europejskiego nakazu aresztowania.

Po drugie Trybunał wskazał, że o ile decyzja ramowa nie reguluje ewentualnego prawa do środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym wobec orzeczeń dotyczących europejskiego nakazu aresztowania, o tyle **margines swobody, jakim w tym zakresie dysponują państwa członkowskie, powinien jednak podlegać pewnym ograniczeniom**.

³ Artykuł 695-46 kodeksu postępowania karnego.

⁴ Wyrok Trybunału z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie [C-399/11 Melloni](#), zob. także [komunikat prasowy nr 17/13](#).

⁵ Ta sprawa została rozpatrzona przez Trybunał w okresie krótszym niż dwa miesiące.

⁶ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (art 47)

I tak cel polegający na przyspieszeniu współpracy sądowej występuje w wielu aspektach decyzji ramowej, przejawiając się w szczególności w sposobie uregulowania terminów wydawania orzeczeń dotyczących nakazu aresztowania.

Waga tych terminów każe przyjąć, że wydanie prawomocnego orzeczenia w przedmiocie wykonania nakazu powinno nastąpić co do zasady w ciągu 10 dni od uzyskania zgody osoby poszukiwanej na przekazanie, a w innych wypadkach w ciągu 60 dni od aresztowania tej osoby. Jedynie w szczególnych przypadkach terminy te mogą zostać przedłużone o 30 dodatkowych dni i jedynie w wyjątkowych okolicznościach terminy mogą nie być przestrzegane.

Trybunał dodał, że orzeczenie o rozszerzeniu nakazu aresztowania lub o dalszym przekazaniu powinno zostać wydane co do zasady w terminie 30 dni licząc od dnia wpływu wniosku zgodnie z decyzją ramową⁷. Jednak w sytuacji, gdy uregulowanie krajowe przewiduje od takiego orzeczenia środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym, wykonywanie takiego środka powinno odbywać się z poszanowaniem wskazanych wyżej terminów, ustanowionych dla wydania prawomocnego orzeczenia dotyczącego wykonania nakazu.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

---

⁷ Artykuły 27 ust. 4 i 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej.